

heden af København har vi haft en Maagekoloni ude paa Saltholmen. Den har formodentlig været der i Tusinder af Aar, saa længe Saltholmen har eksisteret. Indtil for en 20 Aar siden levede Maagerne paa det salte Vand, og de ernærede sig af de Fisk, de kunde fange der, men i en af de strenge Vintre kom nogle Maager herind. De Herrer vil alle have set det smukke Syn ved Søerne og Parkerne, hvor Tusinder og atter Tusinder af Maager tumler sig. Det er gaaet saa vidt, at Maager spadserer ved Gammel Strand paa Gaden ligesom Graaspurve. Det er Fattiglemmer, der ernæres af Byens Befolkning i Stedet for at tjene deres Føde ved frit Erhverv. Det ser kønt ud herinde i Byen, og jeg kan godt lide at se disse Maager, men det morer mig ikke at vide, at de samtidig har rensset hele den sydlige Del af Saltholmen for alt, hvad der hedder Vadefugle. Kommer man over paa det midterste af Saltholmen, skal der ikke være en eneste Fugleunge der. Maagerne flyver 2—3 Alen over Græsset og undersøger Terrainet. De smaa Fugle dækker sig, men hvad der kan ses, tager Maagerne, de sluger uden Naade og Barmhertighed alt, hvad de kan faa fat paa. At vi skulde være for gode Mennesker til at bruge almindelig sund Dømmekraft overfor saadant et Dyr, kan jeg ikke se nogen Grund til. I det Øjeblik vor Svinebestand tager for stærkt til, slagter vi nogle af dem, og det ser vi vor Fordel ved. Den samme Synsnaade maa vi bringe til Anvendelse overfor andre Dyr og saa være gode ved dem, der bliver tilbage.

Nu vil jeg tillade mig at sige nogle Ord til det ærede Medlem fra Bornholm (Køfoed). Det ærede Medlem er en meget ivrig Dyreven og Dyrebeskytter. Men det ærede Medlem forstaa ogsaa sin Naturhistorie, og den Maade, hvorpaa han kæmper for sine kære bornholmske Raager, er af Anerkendelse værd. Det er den Maade, hvorpaa denne Sag skal tages. Man skal afveje Gavn og Skade og saa se at finde Udveje for Skaden, og Udvejen behøver ikke at være den samme i Næstved som paa Bornholm. Har I ikke flere Raager paa Bornholm, end man der er tilfreds med, saa lad være med at klage til Øvrig-

heden, og lad os saa faa en Passus i Loven — der skal alligevel staa, at den ikke gælder for Færøerne — om, at den ikke gælder for Bornholm. Der er Egne, hvor der ingen Raager er, men andre, hvor der er for mange, særlig i Sydsjælland. Det er en Jammer at se Markerne der fuldstændig bedækkede af Raager efter Saatid, naar Sæden er ved at spire. Man kan vide, at det Raagerne da gaar efter, ikke kan være Larver, thi naar Jorden er tromlet, kan de som Regel ikke faa fat i Larverne. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Bornholm, hvis hele Foredrag jeg var glad for, at det kommer ogsaa ind under de Fremstillinger, som jeg ikke i alle Retninger tror paa uden nærmere Undersøgelse. Der er en Amerikaner, der har advaret os imod at tro paa alle Ting. Heller ikke skal vi tro, at alt, hvad vi hører, ikke er rigtigt. Han fortæller, hvorledes en Mand i Amerika fortalte en anden Mand, at han red paa sin Hest paa Prærien, og at en vild Bisontyr forfulgte ham, jeg ved ikke, om det var Dag og Nat, i alt Fald saa længe, at han ikke kunde holde det ud længere. Han naaede da et Træ og sprang fra Hesten op i Træet, og saa gik Bisontyren op i Træet efter ham. Saa slog Tilhøreren i Bordet og sagde: Det er Løgn, for Bisonokser kravler ikke i Træerne. Men Fortælleren saa alvorligt paa ham og spurgte: Hvor kan De vide det? Har De nogen Sinde set en Bisonokse prøve paa at krybe op i et Træ? Naa, ja, saa kan De jo ikke vide, om den kan gøre det. Paa samme Maade forholder det sig med mange af de Fortællinger, vi faar om Forskellen mellem de sjællandske Raager og de bornholmske Raager, man kan ikke sige, om det er sandt eller ikke, men før jeg danner mig en Mening derom, vil jeg gerne se en saadan Raage fra Bornholm prøve paa at udføre det, der fortælleres. Spænder man nogle Snore med Dingeldangel over en Mark paa Sjælland for at jage Raagerne bort, vil det ikke hjælpe, for vore Raager er vokset langt fra det. Det kunde gaa nogle faa Timer, eller saa længe der endnu var Mad paa Nabomarken, men ellers gør det ikke Spør af Indtryk paa dem, ikke en Gang inde i en Have, naar det har staaet i saa og saa mange Timer. Det